Seinem hochverehrten Lehrer
Herrn Prof. Dr. Dittenberger
in Dankbarkeit überreicht vom Verf.

QUAESTIONES
DE ORPHEI ARGONAUTICORUM
ELOCUTIONE.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

CONSENSU ET AUCTORITATE

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

IN

UNIVERSITATE FRIDERICIANA HALENSI
CUM VITEBERGENSI CONSOCIATA

A PHILOSOPHORUM ORDINE

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

IOANNES ROSENBOOM

RHENANUS.

HALIS SAXONUM

FORMIS DESCRIPSIT E. KARRAS

MDCCCLXXXVII.

PATRIS MEMORIAE

SACRUM.

Post praestantissimam Godofredi Hermanni de Orphei Argonauticorum aetate dissertationem [1]) quaestio illa de huius carminis origine, quam ad litterarum graecarum historiam non sine momento esse constat, a nullo viro docto accuratius rursus tractata est.

Quae enim Vossius [2]) contra Hermanni sententiam parum subtilia attulit, ut antiquitatem quandam dictionis in hoc carmine inesse demonstraret, longissime recedunt ab accurata illius argumentatione, qua recentissimae aetatis vestigia illam orationem in se habere probavit; atque minus etiam prospere ea sunt excogitata, quibus Koenigsmannus [3]) ex carminis argumento vetustiorem poetae aetatem vindicare conatus est.

Quibus autem argumentis Hermannus ipse summum momentum tribuit ad illam certius definiendam, ex numeris petita, quamquam haec potissimum dubitationem movere possunt, a nullo dum diligentius examinata sunt. Hermannus enim ex variis numerorum proprietatibus, quae non nisi apud poetas ante Nonnum inveniuntur, a Nonno ex poesi epica prorsus remotae sunt, Argonauticorum scriptorem ante illius tempora fuisse colligit: hae sunt caesura principalis post tertii pedis arsim, cui Nonnus caesuram trochaicam in eodem pede substituit, caesura trochaica in quarto pede, productio brevium syllabarum ob caesuram, hiatus; quae omnia Nonnus eiusque imitatores non admittunt.

---

[1]) Edit. Orphic. p. 675—826.

[2]) Allg. Jen. Lit.-Zeitung 1805 Iuni. p. 490—536.

[3]) De aetate carminis epici, quod sub Orphei nomine circumfertur. Slesvic. 1810. Quae refutavit Hermannus in dissertatione: „De argumentis pro antiquitate Orphei Argonauticorum maxime a Koenigsmanno allatis.“ Lips. 1811, in opp. tom. II p. 1—17.

Sed licet Nonnus carminibus tantam auctoritatem consecutus sit, ut mox magnum imitatorum numerum inveniret, qui ut alterum Homerum eum colerent legesque metricas ab eo constitutas diligenter observarent: quis negabit, unum tamen poetam exsistere potuisse, qui illa praecepta neglegeret, sive quod arte metrica parum imbutus esset sive quod haec numerorum severitas ei non placeret? Etenim magna diligentia et arte opus esse ad versus Nonnianos formandos non necessarium est demonstrare.[1]) Quanto facilius noster poeta, qui et in totius carminis compositione et in dicendi genere exiguam artem ingeniumque manifestat, illa numerorum difficultate adduci potuit, ut priorum epicorum licentia uteretur!

Sed ad illam vincendam satis habuerit ingenium, ne displicuerint ei, quae novavit Nonnus: nonne is, quem in carmine componendo secutus est finem, satis causae esse potuit, ut recentiorum numerorum proprietates evitaret? Ac profecto, si epos suum vetustissimo illi Orpheo supponere voluit, ut maiorem adipisceretur auctoritatem, certe studere debuit, ut omnia recentioris aetatis vestigia et in argumento et in dictione nec non in numeris posita diligenter occultaret.

Denique, si haec omnia praetermittimus: nihil obstat, quominus Argonauticorum poetam aequalem Nonni fuisse putemus et Panopolitani carmen nondum satis auctoritatis habuisse, cum ille suum conderet.

Minime igitur Hermannus, verum si quaerimus, certis argumentis Argonauticorum poetam ante Nonnum vixisse probavit. Multo magis elucent ea, quae collegit, ut illum post Quinti Smyrnaei tempora exstitisse demonstraret; in quibus ea sunt, quae de licenti pronominum *οἷ* et *σφίν* usu uberrime exposuit[2]), cuius auctorem Quintum Smyrnaeum fuisse non caret probabilitate.

Quae cum ita sint, cum tota illa quaestio de Orphei Argonauticorum aetate et origine nondum absoluta sit, sed omnibus

---

[1]) Cf. Herm. Orph. p. 691: „tamque severam accepit disciplinam (versus heroicus), ut nisi peritus, non posset epos moliri.“

[2]) Orph. p. 773—811. In restituendo autem pronomine *οἷ* Hermannum constat vehementer peccasse. cf. Guil. Wiel, Observationes in Orphei Argonautica. diss. Bonn. 1853. p. 17 sqq.

argumentis, quae et ex orationis et numerorum proprietatibus et rerum narratione desumi possunt, denuo accurate examinatis certius demum diiudicari possit: tum is, qui de integro hanc rem tractandam suscipiet, multo meliore apparatu, quam Godofredus Hermannus, instructus erit. Nam post illius editionem ad Argonauticorum textum permultis magnisque corruptelis deformatum restituendum variis commentationibus multum collatum est, quarum optimae sunt diligentes Wielii[1]) observationes, qui multos locos corrupte traditos sagaciter et prospere sanavit, et Hillmanni[2]) dissertatio, qui primus, quae inter codices intercedat ratio, recte cognovit et versionem a Cribellio latinis versibus factam nihil in arte critica factitanda valere pro certo demonstravit. Quorum omnium quamquam Abelius in ea, quam novissime fecit, Orphicorum editione diligenter rationem habuit, tamen in hac quoque multa satis probabili emendatione carentia remanserunt. Accurata librorum collatio — qualem Hermanni editionem non praebere constat[3]) — adhuc desideratur.

Ego igitur id mihi proposui, ut unam illius quaestionis partem, quae spectat ad orationis proprietates, quae in Argonauticis inveniuntur, absolverem. Sed quoniam et universa haec disputatio latius paullo patet et illae proprietates imprimis verborum copia atque quasi colore contineri mihi videntur, in hanc tantummodo materiam hac commentatione accuratius inquirere conabor; alterum caput, quod ad verborum formas et syntaxim pertinet, alio loco postea tractaturum me esse spero. Quo in genere nonnulla iam Hermannus et in adnotationibus et in fine egregiae illius dissertationis[4]) collegit, ut permulta in Argonauticorum dictione recentissimi aevi

---

[1]) Guil. Wiel, Observationes in Orphei Argonautica. Pars I. diss. Bonn. 1853. P. II—IV in libellis a schola Bedburgensi editis. 1861. 1862. 1866.

[2]) F. Hillmann, De arte critica in Orphei Argonauticis factitanda. diss. Lips. 1883. Cf. recensiones: Zeitschr. f. d. ö. GG. t. XXXV, 1 p. 29—31; Philol. Anz. t. XIV, 5. 6 p. 275—276; Bursian. Jahresbb. 1884 p. 25—28. Praeterea cf. A. Guttmann, Zur Handschriftenkunde der Orphischen Argonautika. I. Koenigshütte 1887.

[3]) Cf. Abel, Philol. Wochenschr. ed. Hirschfelder 1882 n. 8 col. 226—228. Hillmann. l. l. p. 10.

[4]) Orphica p. 811—826.

propria esse probaret; sed veteriorum poetarum imitationi minus animum intendit.

Quam autem materiae feci dispositionem, eius haec fuit ratio. Ea aetate, quae careat vero ingenio, et qua prisci sermonis simplicitas venustasque artificioso abundantique dicendi generi cesserit, poetas, ut aliquem carminibus elegantiae colorem dent, ad antiquos bonosque scriptores confugere neque solum prisca verba sententiasque desumere, sed etiam ad eorum exemplar novis formandis operam dare solere, cum maxime extrema Graecorum post Christum natum poesi epica probatur. Neque mirabimur, hoc modo priscum recens, simplex artificiosum, sublime pedestre ad miram quandam farraginem commisceri in eaque ipsa, quo quisque ingenio praeditus arteque poetica imbutus sit, luculenter apparere. Hoc videbit, quicumque Quinti Smyrnaei aut Nonni Panopolitani carmina perlegerit. Quare ad Argonauticorum quoque elocutionem illustrandam eam optimam esse rationem duxi, ut primum de Homeri et posteriorum epicorum imitatione, deinde de verbis singulariter formatis et singulari vi adhibitis, postremo brevi de iis dicerem, quae cum Nonni dictione congruunt: nam haec quoque non sine momento ad elocutionem Argonauticorum cognoscendam esse censeo.

Libros manuscriptos hisce litteris notavi:

L = Lugdunensis Vossianus
R = Lugdunensis Ruhnkenianus
S = Strahovianus (cuius collationem publici iuris fecit Schubertus, „Eine neue Handschrift der o. Arg." Sitzungsbb. d. Wien. Akad. philol.-hist. Kl. 1881. p. 449—485)
V = Vindobonensis
M_1 M_2 = Monacenses (antea Augustani)
A = Ascevianus
Π = Parisinus.
Φ = Vratislaviensis.

Cf. Hillmann. l. l.

Cap. I.

De imitatione Homeri.

Homeri, poeseos Graecorum epicae quasi parentis, carmina numquam oblivione obruta, sed etiam extrema post Chr. n. aetate, cum hoc carminum genus a paucis colebatur, ab his quidem magno cum studio lecta esse, cum optime ex Quinti Smyrnaei opere appareat, qui omnium recentium epicorum diligentissime Homericam elocutionem imitatus est [1]), tum praeclare confirmatur Pseudo-Orphei carmine. Nam hic quidem non solum epithetis quae dicuntur ornantibus Homeri propriis diligenter usus est, sed etiam versus hemistichiaque aut integra desumpsit aut manifesta imitatione expressit.

a) Integri versus ex Homero desumpti.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον Arg. 357.[2]) Idem versus invenitur *μ* 304, *ο* 438, *σ* 59; *ὄμοσεν* et *τελεύτησεν*: *Ξ* 280, *β* 378, *κ* 346.

Ὣς ἔφαθ᾽, οἳ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ Arg. 829. Idem saepius apud Homerum[3]), ut *Γ* 95, *ϑ* 234.

---

[1]) Cf. Koechly, praef. edit. Qu. Smyrn. Lehrs. Arist. p. 413.

[2]) Versus secundum Hermanni editionem numeravi, quia in compluribus de hoc carmine commentationibus ante Abelii editionem publicatis, quae in hac dissertatione saepius commemorandae erunt, eadem ratio observatur.

[3]) Eorum, quae apud Homerum non saepe inveniuntur, omnia exempla attuli; in iis, quae frequentius adhibentur, eos tantummodo locos enumeravi, qui primi in Iliade et Odyssea exstant. Dubias lectiones asterisco * notavi.

b) Versuum partes ex Homero desumptae.[1])

Ἄγχι παρισταμένη Arg. 542: κ 377, π 455, ρ 361, σ 70, ω 368.

ἄγχου δ' ἱστάμενος Arg. 399: Δ 203, Ν 462. 768, Ξ 356, Π 537, Ρ 684, δ 25, ρ 552, χ 100.

ἀθάνατος (τε πέλη) καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα Arg. 651: cf. Θ 539 (εἴην) ἀ. κ. ἀ. ἤ. π. et ε 136, η 257, ψ 336: (θήσειν) ἀθάνατον κ. ἀ. ἤ. π.

ἀνὰ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν Arg. 302: ἐπὶ τ. τ. κ. ὑ. Ξ 308, υ 98.

ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων Arg. 145. Idem Δ 91.

ἀτρυγέτοιο θαλάσσης Arg. 1173. Eodem modo versus finitur Ξ 204; multis aliis locis, ut Α 316, ε 52: ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

ἀχνύμενοι κῆρ Arg. 1214: Η 428, Ψ 165, μ 250, ω 420.

Βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν Arg. 1217: Η 446, ρ 386, τ 167. [RLVS εἴ τίς σφε βροτῶν, RL ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, VS γ' ἀπείρονα, ΑΠΦ τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπείρονα γαῖαν, quae sine dubio deterior lectio est.]

Γυναικῶν εἶδος ἀρίστη Arg. 477. Idem η 57.

γαιήοχον Ἐννοσίγαιον Arg. 1375. Idem Ψ 584; nominativi forma: Ν 43. 59. 677, Ο 222, λ 241; dativus Ι 183, Ξ 355.

Διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας Arg. 681. Idem (sed ὕλην) Λ 118, κ 150. 197. [L διὰ δριμὰ in textu, ὑπὸ δρυμὰ in mrg., ceteri codd. ὑπὸ δρυμά; Hermannus et Abelius iure διὰ δρυμά. Praepositiones persaepe in hoc carmine corruptae vel permutatae inveniuntur.]

διαπρήσσουσα κέλευθα Arg. 1354. Cf. Α 483, β 429 (κέλευθον); διαπρήσσωσι κέλευθον β 213.

δικαιότατος Κενταύρων Arg. 381 Chiro appellatur. Idem de Chirone Λ 832.

Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Arg. 1181. Idem Γ 374, Ε 312. 680, Θ 91. 132, Υ 291.

ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν Arg. 1178. Idem Θ 366; ἐπὶ φ. π. Υ 35*, φ. π. Ξ 165*, Ο 81.

[1]) Sub hoc titulo earum dicendi formularum, quae ex nomine et epitheto constant, eas tantummodo attuli, quae versus partem non minus quam trium pedum efficiunt; ceteras sub *d* enumeravi.

ἔπεα πτερόεντα προσηύδα Arg. 282. Frequentissima apud Homerum locutio, ut *E* 242, *α* 122.

ἐπ᾽ ἐσσομένοισι πυθέσθαι Arg. 630: καὶ ἐ. π. *B* 119, *X* 305, γ 204*, λ 76, φ 255, ω 433. [ἐπ᾽ ἐσσομένοισι V*AΠ*, ἐπεσσομένοισι LRS*Φ*. Librorum lectiones variae sunt etiam Arg. 96: ἐπ᾽ ἐσσομένοισι S M_1 M_2 *AΠ*, ἐπὶ ἐσομένοισι, sed altero σ superscr. L, ἐπεσσομένοισι RV (scil. κλέος ὄπαζεν); 613 S ἐπεσσομένοισι, LR ἐπεσσομένοις, ceteri libri ἐπ᾽ ἐ. (scil. ἀνθρώποις); 456 omnes codd. ἐπ᾽ ἐσσομένοις (scil. μερόπεσσιν). Quamquam ἐπεσσόμενος apud recentiores poetas exstat — sed ibi quoque saepius librorum lectiones variae sunt —, ut Theocr. XII 11, Nonn. Dion. XLI, 180, tamen illis locis sine dubio ἐπ᾽ ἐ. legendum est.]

ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν Arg. 844 (820 ὑπ᾽ ὀφθαλμοῖσι δ᾽ ἐσέδρακε): idem ι 146, τ 476.

εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι Arg. 828: idem *B* 720.

ἐυκτιμέναις ἐπ᾽ ἀγυιαῖς Arg. 1142: ἐυκτιμένας κατ᾽ ἀγυιάς *Z* 391.

εὖ καὶ ἐπισταμένως Arg. 390: *K* 265, υ 161, ψ 197.

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης Arg. 1285. Idem *A* 354, *M* 68, *Ξ* 54, *Π* 121, ε 4, ψ 331.

Ἢ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν Arg. 854: καὶ ὅς β. ἐ. *I* 391. Similiter: ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι *I* 160; μηδ᾽ εἰ β. ἐστιν *K* 239.

Θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ Arg. 326: μ 236. 240. 431, ο 294.

θεὰ λευκώλενος Ἥρη Arg. 777. Frequentissimum in Iliade hemistichium, ut *A* 55, non in Odyssea.

θεράποντας Ἄρηος Arg. 1078. Idem *H* 382. Nominativus: *B* 110, *Z* 67, *Θ* 79, *K* 228, *O* 733, *T* 78.

θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος Arg. 1266 Thetis vocatur. Idem de Thetide *A* 538. 556, *Ω* 562; de Idothea δ 365.

Κασιγνήτην καὶ ὄπατρον Arg. 1028: -τον κ. ὄ. *A* 257, -τος κ. ὄ. *M* 371.

Μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν Arg. 771 (sic omnes codd., Herm. male οἷ μέρμηρε). Idem υ 10 [1])

[1]) Quamquam enim υ 10 omnes meliores libri -ιξε habent, tamen propter praecedens πολλὰ imperfectum legendum.

et Θ 169 (hoc loco -ιξε); *μερμήριξε δ' ἔπειτα κ. φ. κ. κ. ϑ.*: *E* 671, δ 117, ω 235.

Νεὼς κυανοπρῴροιο Arg. 1208. Idem *O* 693. In Odyssea saepius, ut ι 482.

Ξεῖνος δέ τοι εὔχομαι εἶναι Arg. 82. Sic LRSM_2, ut ω 114, quod praefero cum Abelio lectioni *σοι* ex V*ΑΠΦ* ab Hermanno receptae (*σοι* in textu, *τοι* in mrg. L).

Ὃ δ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας Arg. 1021. Cf. *ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀ.* Θ 319, ο 98.

οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν Arg. 1024. Idem δ 378, π 200, τ 40, χ 39.

Πῖα τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς Arg. 508: *πολλὰ δὲ ἴφια μ. κ. ε. ἑ. β.* *I* 466, *T* 166. [Propter insolitam formam *πῖα* Wielius restitui vult *πίονα* aut *ἴφια*, quod non probabile est ob magnum ceterarum formarum numerum, quae huius carminis propriae sunt.]

πλεύσας ἐπὶ οἴνοπα πόντον Arg. 100: *πλέων ἐ. ο. π.* *H* 88, α 183, δ 474. [Praeter R, ubi est *πλείων*, omnes codd. *πλεύσας* praebent, quod suo iure Abelius recepit. *πλείων*, quod probat Hermannus, ex Homeri memoria fluxisse videtur.]

πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Arg. 333: *A* 34, *B* 209, *Z* 347, *I* 182, *N* 798, *Ψ* 59, ν 85. 220.

ποτὶ ζόφον ἠερόεντα Arg. 91: *M* 240, ν 241.

Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν Arg. 476. 868. Idem versus initium α 34.

Τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμεν'(α) Arg. 210: *A* 70.

τοῖσι δὲ μύθων ἦρχεν Arg. 378: usitatissima apud Homerum formula, ut *E* 420, α 28.

Ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης Arg. 684 (460 *ὑπὲρ μέγα λαῖτμα δὲ πόντου*). Idem ι 260.

ὑπὸ κεύθεα γαίης (sc. *μολεῖν*) Arg. 175: cf. *ὑπὸ κεύθεσι γαίης* *X* 482, ω 204. [RS *κεύθεσι,* LVM_2*ΑΠΦ* *κεύθεα* et sic priores editores, recte, ut mihi videtur. Cf. hymn. h. in Cer. 341 *ἄφαρ δ' ὑπὸ κεύθεα γαίης ἐσσυμένως κατόρουσε*; ibid. 416 *φέρων ὑπὸ κεύθεα γαίης*.]

Φαεσιμβρότου Ἠελίοιο Arg. 55: idem κ 138. [Arg. 1082 *φ. ἠῶς* in fine versus, ut recte Ω 785 Venetus *A* exhibet.]

Χρυσόρραπις Ἀργειφόντης Arg. 130, ut *κ* 331.

Ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο Arg. 857. Idem *Ο* 184, *Ψ* 442.

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον Arg. 295. Idem *Ψ* 539, *δ* 673, *η* 226, *ϑ* 398, *ν* 47, *σ* 66. (*ἐπήνησαν* *Η* 344, *Ι* 710.)

c) Hemistichiorum et locutionum imitatio.

Ἃ δὴ τελέεσθαι ἔμελλεν Arg. 867. Cf. *β* 156 *ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.*

ἀκηχέμενοι δὲ φίλον κῆρ Arg. 1094. Cf. *Ε* 364 *ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.*

ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ὄντες ἐπ' ἀλλήλοις βάλον ὄσσε Arg. 812. Cf. *οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,* quae est sollemnis in Iliade formula, ut *Γ* 15.

Βαρὺν οἶτον ἀναπλήσαντες Arg. 1149. Cf. *Θ* 354 *κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες.*

Γυναίων εἵνεκα φίλτρων Arg. 676. Cf. *λ* 521, *ο* 247 *γυναίων εἵνεκα δώρων.*

Δαίμονος αἴσῃ Arg. 1200 et *ὕβριος αἴσῃ* 833. Cf. *λ* 61 *δαίμονος αἶσα.*

δακρυόεν γελόων Arg. 449. Cf. *Ζ* 484 *δακρυόεν γελάσασα.*

δμωὶ δέμας εἰκυῖα Arg. 1340. Cf. *ϑ* 194, *ν* 222 *ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα.*

δόλον καὶ μῆτιν ὑφαίνων Arg. 845. Cf. *ι* 422 *δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον.*

Εἰ δέ κέ μοι πείθησθε, τὸ καὶ πολὺ κέρδιόν ἐστιν Arg. 853. Cf. *Η* 28, *υ* 381 *ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη.* [LV*ΑΠΦ* *πείθησθε,* R *πίθησθε,* S *πείθοισθε.*]

Ἣν ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν Arg. 783. Cf. *ο* 450 *παῖδα . . . . ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω.*

Κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ Arg. 682. Cf. *Β* 359, *Ο* 495, *Υ* 337 *θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ* (*ἐπισπεῖν* *ω* 31).

κραδίῃ θυμός τε μενοινᾷ Arg. 285. Cf. *Ν* 784,

ϑ 204, *ξ* 517, *ο* 339, *π* 81, *φ* 198. 342 *κραδίη ϑυμός τε κελεύει.*

κτέρεα κτερεΐξαι Arg. 548. Idem *α* 291; cf. *Ω* 38, *γ* 285 *κτέρεα κτερίσαιεν.*

Νύκτας τε καὶ ἤματα συννεχὲς αἰεὶ Arg. 724. Cf. *ι* 74 *δύω νύκτας δύο τ' ἤματα σ. α.*

Παραιφάμενος ἐπέεσσιν Arg. 767. 774. 1098. Cf. *Ω* 771 *ἐπέεσσι παραιφάμενος.*

Τά τε ζώει τε καὶ ἕρπει Arg. 1013. Cf. *P* 447 *ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.*

τέλος ϑανάτοιο κίχω Arg. 106. Cf. *I* 416 *οὐδέ κε μ' ὦκα τέλος ϑανάτοιο κιχείη*; *Λ* 451 *φϑῆ σε τέλος ϑανάτοιο κιχήμενον*; *ρ* 476 *Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος ϑανάτοιο κιχείη.*

τόν ῥ' ὑποκυσαμένη ἔτεκεν Arg. 189: *ἡ δ' ὑ. . . . . γείνατο* *Z* 26; *ἡ δ' ὑ. . . . . τέκε* *λ* 254.

Χλωρὸν ἀκάχητο Arg. 1229 sine dubio ex Homerico *χλωρὸν δέος* profectum, quod saepissime, ut *H* 479, *λ* 43 invenitur.

Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἄρα ϑυμὸς ὀρίνετο ἶσος ἀέλλῃ Arg. 843. Cf. *ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα ϑυμὸν ἐνὶ στήϑεσσιν ὄρινεν* *Δ* 208, *Z* 51*, *Λ* 804, *N* 468; *τῇ* *T* 395, *ρ* 150; *τοῖσι δὲ* *B* 142.

d) Epitheta.[1]

Ἀγακλειτός: Arg. 70 *βασιλῆας*, 1327 *βασίλεια*. A. H. frequentissimum cum variisque nominibus coniunctum, ut *B* 564, *γ* 59.

ἀγάρροος: Arg. 45 *Νεῖλος*. A. H. duobus locis: *B* 845, *M* 30 de Hellesponto.

ἀγέρωχος: Arg. 1049 *Σινδῶν*. Virorum fortium (imprimis Troianorum) epitheton frequens in Iliade: *B* 654 *Ῥοδίων*, in Odyssea non nisi *λ* 286 *Περικλύμενον*.

ἀγρότερος: Arg. 509 *σύας*. Aprorum epitheton etiam *M* 146, *λ* 611, *ἐλάφους* *ζ* 133, *αἶγας* *ρ* 295.

---

[1]) In exemplis non nisi substantiva eo quo usurpantur casu attuli, si hoc modo epitheti terminatio dubia esse non potest. A. H. = apud Homerum.

ἀγχίαλος: Arg 464 *Ὀμόλη*. Cf. *B* 640 *Χαλκίδα*, 697 *Ἀντρῶνα*.

ἀδευκής: Arg. 715 *πήματ' ὀλέθρου*. Cf. *δ* 489 *ὀλέθρῳ ἀ.*, *ζ* 273 *φῆμιν*, *κ* 245 *πότμον*. [*πήματ'* omnes codd. praeter S, ubi est *πεῖρατ'*, quod sane Homericum est, cum *πήματ' ὀλέθρου* alibi non inveniatur. Sed multo veri similius est, lectionem *πεῖρατ'* a librario profectum esse Homericorum locorum recordati, quam unum codicem S pristinam lectionem servasse.[1]) Dicendi abundantiae saepius in nostro carmine reperiuntur.

ἀδήριτος: Arg. 849 *γέρας*. Cf. *P* 42 *πόνος*.

ἀελλόπους: Arg. 1284 *ἀελλοπόδων ἵππων*. A. H. ter: *Θ* 409, *Ω* 77. 159 epitheton Iridis, et semper forma *ἀελλόπος*. Hymn. h. in Ven. 218 *ἵπποις ἀελλοπόδεσσι* et haec quidem coniunctio apud recentiores poetas frequens est.

ἀζάλεος: Arg. 332 *πεύκης*. A. H. cum variis nominibus coniunctum: *ι* 234 *ὕλης*, *H* 239 *βοῦν* (= scutum bovum pelle contextum), *Y* 491 *οὔρεος*.

ἀίδηλος: Arg. 17 *ἔργ' ἀ.* Idem a. H. uno dubio loco exstat: *E* 757 codices minoris notae et Apollonii lex. hom. *ἀίδηλα* exhibent, Venetus *A* optimus codex *καρτερὰ ἔργα*, quod probatur Aristarcho. Aliis locis variis substantivis adiectum: de Minerva *E* 880, de Marte *E* 897, *ϑ* 309; de Melanthio *χ* 165; de procorum turba *π* 29, *ψ* 303; de igne *B* 455, *I* 436, *Λ* 155. Quare vis „delens“, „perniciosus“, certa est.[2])

αἰνόμορος: Arg. 862 *Μινύαι*. Cf. *X* 481, *ι* 53, *ω* 169.

αἰπεινός: Arg. 382 *αἰπεινὰ κάρηνα*. Idem *B* 869, *Y* 58, *ζ* 123.

ἀκαλαρρείτης: Arg. 1055 *Σαράγγης*: *H* 422, *τ* 434 *ἀ. Ὠκεάνοιο*.

ἀκραής: Arg. 487 *Ζέφυρος*: *β* 421 *Ζέφυρον*, *ξ* 253. 299 *βορέῃ ἀνέμῳ*.

ἀμαιμάκετος: Arg. 23 *Κρονίωνος*, 178 *οἰστοῖς*, 520 *βασιλῆες*, 860 *ἔθνος Κόλχων*. Ter a. H.: *Z* 179, *Π* 329 *Χίμαιραν*; *ξ* 311 (ubi vis vocis valde iam attenuata est) *ἱστὸν νηός*;

---

[1]) Quod putant Schubertus l. l. p. 480 et Herwerdenius, Mnemos. n. s. XIV p. 20.

[2]) Cf. Buttmann. lexilog. I p. 247 sqq.

Hes. scut. 207 *θαλάσσης*. Poetae Alexandrini rursus susceperunt, postea etiam Nonnus; sed ibi vis iam paene evanuit: cf. Dion. VI, 326 *νιφετοῖο*.

ἀμέγαρτος: Arg. 12 *ἀνάγκην*, 1068 *δύην*. Cf. *B* 420 *πόνον*, *λ* 400 *ἀνέμων ἀυτμήν*, *ρ* 219, *φ* 362 *συβῶτα*. Buttmannus[1]) hanc vocem recte derivat a *μεγαίρω*: „quod tam miserum est, ut nulli, qui id habeat, invidere debeas". Hermannus sine causa Arg. 12 *ἀτέκμαρτον* restituere voluit, quod multo minus aptum est.

ἀμφιέλισσος: Arg. 1205 *νηῶν*. A. H. frequens navium epitheton, ut *B* 165, *γ* 162.

ἀνάπυστος: Arg. 1317. 1166. Homerus uno tantummodo loco: *λ* 274 *ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν*, quod scholiis recte explicatur vocibus *διάδηλα, ἐξάκουστα*. Difficultatis autem aliquid inest in Argonauticorum locis explicandis. 1316 sqq. timet Medea

μή οἱ ἑλὼν ἀέκουσαν ἑὸν πέμψειε δόμονδε
Φαιήκων βασιλεύς, ἀνάπυστά τε ἔργα γένοιτο.

Quod vertit Gessnerus: „et exempla in se edantur". Sed praeterquam quod hoc non satis aptum efficit sensum, non video, quemadmodum haec vis in traditis verbis inesse possit. Equidem puto similem huic loco subesse significationem, atque illi Homerico: „ne omnia facta (scil. Medeae et Iasonis) manifesta fierent". Nam profecto, si Medea domum revertisset, multo magis etiam, quam iam antea erant, quae fecerat, inter Colchorum populum divulgata essent. Difficilior quaestio exsistit altero Argonauticorum loco, ubi *ἀνάπυστος* usurpatur. 1164 sqq. queritur Argo:

ὤμοι ἐγών, ὄφελόν με διαρραισθεῖσαν ὀλέσθαι
Κυανέαις πέτρῃσιν ἐν Ἀξείνῳ τε κλύδωνι,
ἢ καὶ νῦν ἀνάπυστον αἰδρείῃ βασιλήων
νώνυμνον φορέεσκον·

Gessnerus probat *αἰδρείῃ* (ut in V*ΑΠΦ* exstat, *αἰδρείης* L, *αἰδρίῃ* RS), et *νώνυμνον* pro substantivo positum „probrum et ignominiam" putat notare „scelere contractam"; vocem *ἀνά*-

---

[1]) Lexil. I p. 261.

πυστον vi Homerica intellegit: „utinam antea periissem, quam nunc regum ignorantiae causa manifestum probrum ferrem". In qua explicatione tam multa tamque gravia offendunt, ut refutare eam non opus sit. Hermannus *αἰδρείην* et *νώνυμνος* scribendum esse censuit (praeterea pro *καὶ* substituit *οἱ*) sensumque esse putavit: „utinam potius periissem, quam nunc manifestam regum inscitiam paterer". Sed pro magno navis dolore, qui significatur prioribus versibus, mirum quantum tenuitatis inest in verbis: „*ἦ καὶ νῦν ἀνάπυστον αἰδρείην βασιλήων νώνυμνος φορέεσκον*". Nec non offendit significatio tolerandi in verbo *φορέω*. Quare aliam emendandi rationem ingreditur Wielius.[1]) Is primum *φορέεσκον* ex obscurata archetypi lectione *φορέεσθαι* natum esse existimat; qua mutatione etiam durissimae constructioni medetur.[2]) Deinde voci *ἀνάπυστος* vim inauditi, occulti, contrariam igitur significationi Homericae subicit. Sensum enim hunc esse: „utinam potius periissem, quam nunc regum imperitiae causa in obscuritate, sine gloria circumicerer!" Apte confert Wielius Apoll. Rh. IV, 1305 sqq., ubi reges hoc idem conqueruntur, se in longinquis regionibus perire neque praeclare factorum gloriam in patriam venire.

De vi autem vocis *ἀνάπυστος* iam veteres grammaticos vehementer dissensisse neque abhorrere ab eorum interpretatione eam significationem, quam nostro loco exstare putat Wielius, tribus argumentis probare conatur. Primum enim confert, quae exponit Pausanias IX, 5, 11 de Homeri illo *ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν*. Sed ex hoc loco nihil nisi hoc concludere licet, veteres non consensisse, statuissetne iam Homerus, Oedipodem cum Iocasta liberos genuisse necne[3]); „*ἀνάπυστα*" autem varie ab iis explicatum esse ex Pausaniae

---

[1]) P. IV p. 13 sqq.

[2]) Nam quod meliores libri LR exhibent, *ἢ καὶ* rectum, quod in deterioribus VAΠΦ est, *οὔ κεν* grammatici alicuius vel librarii mutationem esse, qui constructionem emendare voluit, certum mihi videtur.

[3]) Cf. schol. λ 274: *ἄφαρ, οὐκ εὐθέως· ἐπεὶ πῶς εἶχε παῖδας; ἀλλ' ἐξαίφνης.* Scholiasta igitur vere iudicat, Homerum illud statuisse, id quod negat Pausanias.

verbis minime potest effici.[1]) Deinde Wielius adhibet Suidae glossam: ἀνάπυστα· ἔκπυστα· δῆλα. Ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον. Sed hic maiore cum probabilitate Kuesterus mutavit: ἄπυστον δὲ τ. ἀ., quam Bernhardyus: οἱ δὲ ἀνάπυστον τὸ ἀ. Denique ille in Hesychii glossa: ἀνάπυστα[2])· φανερά. ἀνήκοα. ἀναφανδά duas plane diversas vocis ἀ. explicationes inesse existimat; et hoc quidem recte.[3]) Praeterea Wielius, si probare voluit, Argonauticorum scriptorem loco illo Homerico vocem ἀνάπυστος vi „obscuri" intellegere potuisse, alia adiectiva, ut ἀνάϝεδνος, ἀνάϝελπτος, ἀνάπνευστος, ἀνάγνωστος afferre potuit, in quibus ἀνα- sensum negativum habere constat[4]); quibus respondere formationem vocis ἀνάπυστος apud Homerum, quidni statuere potuerit Pseudo-Orpheus?

Hoc igitur quamquam per se non omni caret probabilitate, tamen Wielii sententia duas ob causas probari mihi non potest: primum quod Arg. 1317 vox ἀνάπυστος aliter atque significatione „manifesti" bene explicari non potest; deinde, quod in iis vocibus, quas poeta noster ex Homero desumpsit, nulla est, quae tam distantem ab Homerica habeat significationem, nulla, quae tam male Homerum ab eo intellectum esse doceat. Itaque, quamquam bona mihi videtur Wielii emendatio φορέεσθαι, tamen in altera illa re sequi eum non possum faciliusque esse censeo, ἀνάπυστον in ἀναπύστῳ mu-

[1]) Inepta ea est argumentatio, quam Gessnerus Pausaniae subicere vult: „si Polynices Eteocles Ismene et Antigone essent nati ex incesto Oedipodis coniugio cum Iocasta, poeta non posset dicere, a Iove statim abolitam eius esse notitiam et memoriam: ponitque adeo (scil. Pausanias), ἀνάπυστον esse, de quo non auditur". Immo vero hoc dicit Pausanias: si Oedipus cum Iocasta liberos genuisset, non dicere posset poeta, deos illa mox (ἄφαρ) patefecisse.

[2]) Sic recte emendavit Salmasius, cod. ἀνάπτυστα.

[3]) Sine dubio etiam in glossa (p. 180, 15 edit. maior. M. Schmidt.): ἀνάπαυστα· ἀνεκλάλητα καὶ ἀνεξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἀνάγγελτα, ἔκδηλα. καὶ ἐξάκουστα. καὶ ἄρρητα. καὶ ἐξάγγελτα Musurus ἀνάπαυστα recte mutavit in ἀνάπυστα. Cf. Apoll. lex. p. 35,17: ἀνάπυστα· ἔκδηλα· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἀνάγγελτα.

[4]) Cf. Buttmann, Ausf. gr. Sprachl. II p. 466. ; Hiller, Eratosth. carm. reliq. p. 62. Aliter has formas explicant Hermannus opp. VI p. 164 et Lobeckius, pathol. Gr. serm. el. p. 194.

tare, ut sensus fiat: „utinam potius periissem, quam propter manifestam principum inscitiam sine gloria circumicerer!“

ἀνδροφάγος: Arg. 1079 *Ταύρους* [RVS *ἀνδροφάγους*, L *ἀνδρομάγους*, *ΑΠΦ* *ἀνδροφόνους*]. Cf. *κ* 200 *Κύκλωπος*, ubi haec lectio praeferenda est ei, quam nonnulli deteriores codices exhibent, *ἀνδροφόνοιο*.

ἀπείριτος: Arg. 20. 102 *γαῖαν*, 340 *Ἀμφιτρίτην*. A. II. semel: *κ* 195 *πόντος* sic vocatur; magis usitatum *ἀπείρων*, quod saepe cum *γαῖα* coniungitur. Saepius *ἀπείριτος* apud Hesiodum: Scut. 204 *ὄλβος*, Theog. 109 *πόντος*, 878 *γαῖαν*.

ἀπορρώξ: Arg. 1271 *πέτρη*. Eodem sensu *ν* 98 *πέτραι ἀπορρῶγες*. (Alio sensu haec vox usurpatur *B* 755, *κ* 514, *ι* 359.)

ἀργαλέος: Arg. 679 *κότον*: *Σ* 119 *χόλος*, *K* 107 *χόλον*.

ἀργεννός: Arg. 230 *παρῄδας*, 654 *ὀθόναις*. A. H. plerumque de ovibus: *Γ* 198, *Z* 424, *Σ* 529. 588, *ρ* 472; semel: *Γ* 141, *ὀθόνῃσιν*.

ἀργυρόπεζα: Arg. 387 *Θέτις ἀ*. In Iliade frequens Thetidis epitheton, ut *I* 410, in Odyssea semel: *ω* 92.

ἀρήϊος: Arg. 521 *τεύχεα*. Idem *Z* 340, *Ξ* 381, *π* 284, *ω* 219.

ἀρηΐφατος: Arg. 516 *ἀνέρες*, 847 *Κόλχοισιν*; vis igitur est: „bellicosus“. Apud Homerum tribus locis exstat: *T* 31, *Ω* 415 *φῶτας*; *λ* 41 *ἄνδρες*, ubi significat „Marte occisus“ (a radice *φεν*). Cf. autem Hesych. s. v. *ἀρείφατος*· „*ἀρείφατον λῆμα· ἀντὶ τοῦ Ἄρει ἐοικός. Αἰσχύλος Νεανίσκοις*“ (Nauck, fragm. trag. p. 36 N. 143). Exemplum Aeschyleum — si quidem rectum est — docet, iam antiquis temporibus hanc vocem male intellectam esse; cuius falsae interpretationis qui auctores fuerunt, iis fortasse voces a radice *φα* derivatae (*φήμη*, *φάτις*) in mente erant, ut vis esset: „bello clarus“ (cf. *φατοί* Hes. Opp. 3): neque exemplum Homericum *λ* 41 eiusmodi est, ut plane abhorreat ab hac explicatione. Cf. infra in cap. III[b] *μελανήφατος*.

ἀριπρεπής: Arg. 798 *εἶδος*. Eadem coniunctio invenitur *ϑ* 176; aliis locis variis nominibus adiectum.

ἄσπετος: Arg. 998 *αἰθήρ*: *Π* 300; aliis locis variae coniunctiones.

Βύκτης: Arg. 126 *ἀέλλαις*, 1108 *ἀνέμων*, quod idem *κ* 20 invenitur.

Γλαυκῶπις: Arg. 697 *Ἀθήνη*. A. H. frequentissimum Minervae epitheton, ut *Α* 206, *α* 44.

Δαΐφρων: Arg. 1196 *Μουσαῖε*. A. H. epitheton usitatissimum, plerumque virorum fortium: „pugnae peritus", „bellicosus". Sed iam uno Iliadis loco et compluribus Odysseae, ut Argonauticorum loco, significationem attenuatam haec vox habet: „*φρόνιμος*": *Ω* 325 Idaeus, Priami praeco, sic vocatur, *ϑ* 373 Polybus artifex, *ζ* 256, *ϑ* 8. 13 Alcinous rex minime bellicosus, *ο* 356 Laertis uxor; quare etiam *δ* 687 *Τηλεμάχοιο δαΐφρονος* sic intellegendum videtur. Contra Hesiod. Opp. 654 ut Amphidamantis epitheton genuinam vim habere videtur.[1])

δασπλῆτις: Arg. 872 *Ἐριννύς*. Idem *ο* 234.

δινήεις: Arg. 794 *Φᾶσιν*. A. H. frequens fluviorum epitheton, ut *Β* 877 *Ξάνθον*, *ζ* 89 *ποταμόν*.

Ἑανός: Arg. 880 *λῖτι καλυψαμένη ἑανῷ* (Medea). Notanda est alterius syllabae correptio, quae ab usu Homerico abhorret. Apud Homerum enim, si haec vox adiectivi vi usurpatur (*Ε* 734, *Θ* 385 *πέπλον*, *Σ* 613 *κασσιτέροιο*, *Σ* 352, *Ψ* 254 *ἑανῷ λῖτι κάλυψαν*), producitur secunda syllaba, si substantivi (*Γ* 385 *νεκταρέου ἑ.*, *Γ* 419 *ἑ. ἀργῆτι φαεινῷ*, *Ξ* 178 *ἀμβρόσιον ἑ.*, *Φ* 507 *ἀμβρόσιος ἑ.*), corripitur.[2]) Haec lex etiam ab Apollonio Rhodio observatur, qui *ἑανός* IV, 169. 1155. 1189 pro substantivo adhibet. Argonauticorum autem scriptorem, cum eam non secutus sit, eorum grammaticorum sententiam secutum esse probabile est, qui alteram huius vocis syllabam ancipitem esse putarent, sive substantivi sive adiectivi vim haberet.[3]) Multo difficilior est ad explicandum alter locus apud poetam nostrum, ubi *ἑανός* legitur:

1228 *λῖτι καλυπτομένην ἑανῷ δ' ἄμπισχε παρειάς* (sc. Medea). Sic deteriores codices *ΑΠΦ*; *δὲ σχέϑε* LS, *δ' ἔσχε* VR. Hermannus conicit *δέ οἱ εἶχε*, ut *ἑανῷ* hoc loco aliud significetur

---

[1]) Cf. Buttmann, lexil. I p. 200 sqq.

[2]) Hoc primus Clarkius ad *Γ* 385 observavit.

[3]) Hoc re vera nonnullos putasse, efficitur ex Etym. M. p. 308, 15: „*τὸ α μακρὸν καὶ βραχὺ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν*".

vestimentum quam λῖτι; similiterque Wielius ἄμφισχε, Schenkelius (et Abelius) ἄμπισχε. Hoc omni probabilitate carere puto propter Arg. 880, ubi ἑανῷ ut adiectivum cum λῖτι coniungitur. Quamquam v. 880 restitui posse „ἑανῷ τ' ἀνὰ νύκτερον ὄρφνην“ — magna quidem cum dubitatione — dicit Hermannus; sed hoc ab artis criticae legibus abhorrere nemo negabit. Equidem igitur conicio:

λῖτι καλυπτομένην ἑανῷ, κατὰ δ' ἔσχε παρειάς: „eoque (scil. velamine) genas obvolvit.“ Facile enim ex antecedentibus verbis significatio velaminis, quo verbum κατέχειν accuratius definitur, audiri potest. Cf. etiam *T* 419 βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, quem locum nostro poetae ob oculos versatum esse non caret probabilitate.

ε ἰ λ ά τ ι ν ο ς: Arg. 68 ἐρετμοῖς. Cf. β 424, ο 289 (ἱστόν), τ 38 (δοκοί), *Ξ* 289 (ὄζοισιν).

ε ἰ ν ο σ ί φ υ λ λ ο ς: Arg. 389 Πήλιον. Eiusdem montis epitheton *B* 757, λ 316; Neriti montis *B* 632, ι 22.

ἑ κ α τ η β ό λ ο ς: Arg. 1 ἑκατηβόλε omisso Apollinis nomine. In Iliade frequens Apollinis epitheton, ut *A* 75; in Odyssea uno loco: ϑ 339.

ἑ κ η β ό λ ο ς: Arg. 1364 Παιάν, h. e. Apollo. Iterum ac saepius in Iliade de eodem deo, ut *A* 14.

ἐ π ή ρ α τ ο ς: Arg. 111 ἄντρον. Cum eodem substantivo coniungitur v. 103. 347; aliis locis cum variis.

ἐ π ί φ ρ ω ν: Arg. 197 μῆτιν. Idem τ 326; βουλῇ γ 128, βουλήν π 242.

ἐ π ι χ ϑ ό ν ι ο ς: Arg. 38 substantivi vi = ἄνϑρωπος. A. H. frequenter cum ἄνϑρωπος coniunctum, ut *A* 266, α 167. Sed iam tribus locis *Ω* 220, ρ 115, ω 197 pro substantivo adhibetur.

ἐ ρ ί β ω λ ο ς: Arg. 132 Φϑίη. Eiusdem regionis epitheton *I* 363, sed cum aliis quoque nominibus saepius coniungitur.

ἐ ρ ί η ρ ε ς: Arg. 839 ἑταῖροι, 1216 ἑταίρους. Haec coniunctio a. H. sollemnis est: cf. *Γ* 47, ι 100.

ἐ ρ ι σ ϑ ε ν ή ς: Arg. 330 βασιλήων. A. H. semper Iovis epitheton: *N* 54, *T* 355, *Φ* 184, ϑ 289. Sic etiam in Hesiodi carminibus et hymnis homericis. Sed iam apud Apoll. Rh. liberius: *I* 41 Λαπιϑάων, 543 ἀνδρῶν.

εὔβοτος: Arg. 1141 Hermioneae urbis epitheton. Semel a. H.: *ο* 406 de Syria insula. Apoll. Rh. III, 1086 *γαῖα*, Callim. hymn. in Del. 164 *νῆσος*.

ἐύγναμπτος: Arg. 498 *ἀγκύρας*. Cf. *σ* 294 *κληῖσι*.

εὐειδής: Arg. 163 *Μελέαγρον*. Cf. *Γ* 48 *γυναῖκα*.

εὐεργής: Arg. 609 *εὐεργέα νῆα*. Idem *ϑ* 567, *ι* 279, *λ* 70. 106, *μ* 305, *ο* 33. Nominativi forma *Ω* 396.

ἐυμμελίης: Arg. 864 *Ἄργος*. A. H. cum aliorum virorum fortium epitheton, tum Priami, ut *Δ* 165.

ἐύννητος: Arg. 511 *χιτῶνας*. Cum eodem substantivo coniunctum *Σ* 596, *Ω* 580; *η* 97 *πέπλοι*.

εὔξεστος: Arg. 571 *πλατέεσσιν* [Sic enim — contra sententiam editorum inde ab Hermanno — recte melioribus libris traditum esse mihi videtur], 899 *μύδροισιν*. A. H. variorum nominum epitheton, ut *Π* 5 *ἐλάτῃσιν*, *δ* 48 *ἀσαμίνϑους*.

εὔπωλος: Arg. 60 *Θεσσαλίην*, 71 *Θρήκην*. A. H. semper Ilii epitheton: *E* 551, *Π* 576, *β* 18, *ξ* 71.

εὔπυργος: Arg. 148 *Τανάγρης*. A. H. semel: *H* 71 *Τροίην*.

ἐυρρείτης: Arg. 786 *ποταμοῖο* [sic LV, *εὐρρύτου* SV *ΠΦ*]. Cf. *Z* 34 *Σατνιόεντος*, *ξ* 257 *Αἴγυπτον*.

εὔσελμος: Arg. 100 *νηΐ*. A. H. frequens navium epitheton, ut *B* 170, *β* 390.

εὔστρεπτος: Arg. 241 *κάλωσι*. Similiter *β* 426, *ο* 291 *βοεῦσι*. Usitatior forma *εὐστρεφής* est.

εὔτυκτος: Arg. 614 *λάεσιν*. Cf. *T* 336, *ξ* 276 *κυνέην*; *Θ* 44, *N* 26 *ἱμάσϑλην*; *K* 566 *κλισίην*.

Ζάϑεος: Arg. 29 *Λῆμνον*, 468 *Σαμοϑρήκην*. Non nisi in Iliade urbium a dis magnopere amatarum epitheton: *A* 38. 452, *B* 508. 520, *I* 151. 293.

Ἠγάϑεος: Arg. 44 *Μέμφιν*, 474 *Λήμνῳ*. A. H. eadem vi qua *ζάϑεος* adhibetur, sed saepius, ut *A* 252, *β* 308.

ἠεροειδής: Arg. 395 *αὐλήν* „caliginosus“. A. H. plerumque de mari, ut *Ψ* 744, *β* 263; sed etiam de aliis rebus: cf. *μ* 80 *σπέος*, *ν* 103. 347 *ἄντρον*.

ἠερόφοιτος: Arg. 47 *δήιος οἶστρος*: „per aerem vagans“.[1]) A. H. bis: *I* 571, *T* 87 *Ἐριννύς*. Posteriores poetae,

[1]) Cf. Apoll. Rh. III, 1151 et Eschenbachii adn. ad Arg. 47.

imprimis Orphici rursus susceperunt, sed liberius utuntur: hymn. Orph. LI, 5 *νύμφαι*, LXXXI, 1 *αὖραι*, IX, 2 *μήνη*. Christod. ecphr. 129 *ἀηδών*.

ἠλίβατος: Arg. 2 *κορυφῆς*, 264. 708 *πέτρας*. A. H. saepius rupium epitheton, ut *O* 273, *ι* 243.

ἠνεμόεις: Arg. 371 *κολώνη*, 1290 *Κύπρον*, 1378 *Ταίναρον*. Cf. *B* 606 *Ἐνίσπην*, *γ* 172 *Μίμαντα*, et saepius urbium et montium epitheton.

ἠριγένεια: Arg. 369. 1190 substantivi vim habet, auroram significans. Tribus in Iliade locis: *A* 477, *Θ* 508, *Ω* 787 exstat, sed cum *ἠώς* coniunctum. Saepius in Odyssea, atque uno quidem loco *ψ* 347 sine *ἠώς* legitur (*χρυσόθρονον ἠριγένειαν*). Apud Hesiodum non nisi Theog. 381 invenitur, ubi pro substantivo adhibetur.

Θεοειδής: Arg. 1322 *Ἀλκίνοος*. Frequens a. H. virorum epitheton, ut *B* 623, *α* 113.

θεσπέσιος: Arg. 332 *φλόξ*. Frequens a. H. et de variis rebus, ut *B* 457 *χαλκοῦ*, 600 *ἀοιδήν*, *β* 12 *χάριν*, *γ* 150 *ἠχῇ*.

θέσφατος: Arg. 181 *θέσφατον ὀμφήν*: „per deum pronuntiatus". Uno loco Iliadis: *Θ* 477, saepius in Odyssea, ut *δ* 461: *θέσφατόν ἐστιν*: „divino ore pronuntiatum est."

θυσανόεις: Arg. 816 *στεφάνη*. Cf. *P* 593, *Σ* 204 *αἰγίδα θυσανοέσσαν*.

θυώδης: Arg. 796 *θαλάμοιο*, 959 *ἀδύτοιο*. Cf. *δ* 121 *θαλάμοιο*, *ε* 264, *φ* 52 *εἵματα*.

Ἴκμενος: Arg. 628 *οὖρον*. Idem *A* 479, *β* 420, *μ* 149.

ἰχθυόεις: Arg. 340 *Γλαύκην*, 1042 *πόντον*, 718 *Τέμβριος*. Frequens maris epitheton a. H., ut *I* 4, *γ* 177; fluvii uno loco: *Y* 392 Hylli.

Καλλιπάρῃος: Arg. 506 *Αἰνήτῃ*. A. H. in Iliade frequens feminarum epitheton, ut *A* 143; in Odyssea non nisi *ο* 123, *σ* 321.

καλλιρέεθρος: Arg. 762 *Φᾶσιν*. A. H. uno loco: *κ* 107 *κρήνην*. Hesiod. Theog. 339 *Ἴστρον*, hymn. hom. in Apoll. I, 240 *Κήφισον*.

καλλίροος: Arg. 660 *Φᾶσιν*. Cf. *ε* 441 *ποταμοῖο*, *X* 147 *κρουνώ*, *ρ* 206 *κρήνην*, *B* 752, *M* 33 *ὕδωρ*.

κοῖλος: Arg. 528 *νηός,* 358 *νηὸς κοῖλον κύτος.* A. H. frequenter usurpatur de nave, ut *Α* 26, *β* 18.

κυανοχαίτης: Arg. 347 *Κρονίδην,* i. e. Neptunus. A. H. iterum ac saepius huius dei epitheton, ut *Ν* 563, *γ* 6.

κωπήεις: Arg. 321 *ἄορα.* Cf. *φάσγανα* *Ο* 713, *ξίφει* *Π* 332, *Υ* 475.

Λαιψηρός: Arg. 113 *πόδεσσιν,* 342 *ἀνέμους,* 1300 *ἀνέμοισιν.* In Iliade et ventorum epitheton, ut *Ξ* 17 *ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,* et genuum, ut *Κ* 358; ac saepius.

λιγύς: Arg. 363 *οὖρον,* 1246 *οὖρος.* Cf. *γ* 176 *ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι,* quo loco comparato Hermannus *ἀήτης,* quod v. 1246 traditum est, in *ἀήμεναι* recte mutasse videtur. *Ο* 620 *ἀνέμων*; aliis locis (*Α* 248, *Β* 246, *Τ* 82) de oratore.

Μέλας: Arg. 269 *νηῒ μελαίνῃ,* 484 *νῆα.* Frequens de navibus a. H., ut *Α* 141, *β* 430.

μελίγηρυς: Arg. 73 *ἀοιδήν.* A. H. uno loco exstat: *μ* 187 *ὄπα.* Hymn. h. in Apoll. I, 519 *ἀοιδήν*; lyrici quoque poetae nonnulla praebent exempla.

μελιηδής: Arg. 407 *οἶνον,* 1118 *φορβά,* 620 *νόστον.* A. H. frequens vini epitheton, ut *Ζ* 258, sed etiam vi metaphorica: *λ* 100 *νόστον,* *τ* 551 *ὕπνος.*

μενεχάρμης: Arg. 217 *Ἀστέριος.* A. H. virorum fortium epitheton, ut *Ι* 529. Uno loco forma *μενέχαρμος* invenitur: *Ξ* 376 *ἀνὴρ μ.*

μενοεικής: Arg. 1207 *δῶρα.* A. H. plerumque de cibo potoque, ut *Ι* 90 *δαῖτα,* *ε* 166 *οἶνον*; sedetiam *ὕλην*: *ψ* 139; *ληΐδα* *ν* 273; *θήρην* *ι* 158.

μέροψ: Arg. 64 *μερόπων* (sine *ἀνθρώπων*). A. H. semper ut adiectivum cum *ἀνθρώπων* coniungitur. Substantivi loco primum adhibetur in Batrachomyomach. v. 5: *μερόπεσσιν.* Deinde apud recentiores poetas, qui multis epithetis, quae Homerus substantivis adicere solet, pro substantivis utuntur.[1]) Cf. Apoll. Rh. IV, 536, Paul. Sil. in Anthol. Pal. VII, 563. Inusitatius Manetho IV, 577 singularis formam *μέροψ* habet.

---

[1]) Cf. O. Schneider in Philol. t. XXIII p. 427 sqq.

Νιφόεις: Arg. 1291 *σκοπέλου*. A. II. quoque montium epitheton: *Ξ* 227, *τ* 338 *ὄρεα*, *N* 754 *ὄρει*, *Υ* 385 *Τμώλῳ*, *Σ* 616 *Ὀλύμπου*.

νήδυμος: Arg. 540 *ὕπνος*. A. II. cum eodem nomine saepe coniungitur, ut *B* 2, *δ* 793.

νώνυμνος[1]: Arg. 839 *νώνυμνοι ἑταῖροι* [vulgo *νώνυμοι*, quod metro non aptum est]. 1167 de Argo nave (cf. p. 16 sqq.). Eadem vi a. II. adhibetur, ut *M* 70 *νωνύμνους ἀπολέσθαι . . . Ἀργείους*, *α* 222 *γενεήν*.

Οὖλος: Arg. 779 *ὄνειρον*. Cf. *B* 6 et *B* 8 *ὄνειρε*. Arg. 960 *οὖλα πλάσματα* [VS*Π* *οὖλα π.*, LR*ΑΦ* *οὐλαοπ.*]. Hic epitheton *οὖλος* idem mihi significare videtur quod *δεινός*: *δεινὰ* sunt *πλάσματα* propter venena a Medea (cf. v. 958) iis iniecta, quibus terribilissimae illae inferorum deae exsuscitantur. Cf. *P* 756. 759 *οὖλον κεκλήγοντες* de ingenti sturnorum et Troianorum clamore, ubi genuina significatio „perniciosus" (a radice *ὀλ-ὄλλυμι*, valde iam attenuata est. Cf. etiam Hesych. *οὖλος Ἄρης* (*E* 461). *ἀντὶ τοῦ ὀλετήρ· δεινός*. Plura invenies exempla apud Dindorf. in thes., quibus satis explicantur *οὖλα π.* Arg. 960. Ceterum Hermannus scripsit: *οὐλοπλάσματ'*, quod probatur Abelio, fortasse recte: cf. Hilberg, Princip der Silbenwägung p. 20 sqq. (Nescio tamen an Pseudo-Orpheus in talibus rebus contra meliorum poetarum usum peccare potuerit.)

Παναίολος: Arg. 586 *κρητῆρα*. A. II. de variis rebus: *Δ* 215, *K* 77, *Λ* 236 *ζωστῆρα*, *Δ* 186 *ζωστήρ*, *Λ* 374 *θώρηκα*, *N* 552 *σάκος*.

Πανομφαῖος: Arg. 663 et 1306 Iovis epitheton. Idem iam uno loco Homerico: *Θ* 250.

περιμήκετος: Arg. 898 *ἕρκος*. Cf. *Ξ* 287 *ἐλάτην*, *ζ* 103 *Τηΰγετον*.

πετρήεις: Arg. 135 *Ἀλόπη ἐνὶ πετρηέσσῃ*. A. II. quoque de regionibus dicitur: *B* 496. 519. 640, *I* 405, *δ* 844.

πλησίστιος: Arg. 760 *Ἀργώ*, „plenis velis currens". Ho-

---

[1]) Quamquam haec vox non epitheton est, tamen, quod ad Homeri imitationem attinet, hoc loco aptissime eam afferre me posse putavi.

merus duobus locis: λ 7, μ 149 de vento dicit, „qui vela implet", i. e. activa significatione. Passiva, ut in Argonauticorum loco, invenitur nonnumquam in pedestri oratione: cf. Plut. Cat. 3 de Scipione: *πλησίστιος εἰς τὸν πόλεμον φερόμενος*: „plenis velis, i. e. magna eum fiducia in bellum profectus".

πολυδαίδαλος: Arg. 72 *χέλυν*, 584 *ἔργον Ἀθήνης*. Cf. Γ 358 *θώρηκος*, ξ 15 *θάλαμον* et aliis a. H. locis de variis rebus.

πολυήρατος: Arg. 75 *ἄντρον*. Cf. λ 275 *Θήβη*, ο 126 *γάμου*, 366 *ἥβην*, ψ 354 *εὐνήν*.

πολύμηλος: Arg. 199 *Ἀρκαδίης*. Similiter Β 605 *Ὀρχομενόν*; sed etiam de personis: Β 705, Ξ 490.

πολύμητις: Arg. 127 *πολυμήτιδι τέχνῃ*, 426 *πολύμητιν Ἔρωτα*. A. H. frequentissimum Ulixis epitheton, ut Α 311, β 173; semel Vulcani: Φ 355 *πολυμήτιος Ἡφαίστοιο*.

πολύπυρος: Arg. 153 *ἄρουραν*. Cf. ξ 335, π 396, τ 292, ubi Dulichium sic vocatur, ο 406 *Συρίη* (insula), Λ 756 *Βουπρασίου*, Ο 372 *Ἄργει*.

πολύρρηνος: Arg. 78 *Κικόνεσσιν*. Duobus locis Homericis Ι 154. 296 *ἄνδρες πολύρρηνες*; forma *πολύρρηνος*, ut apud nostrum poetam, λ 257 de Peleo.

πολυσπερής: Arg. 5 *βροτοῖς*. Cf. Β 804 *πολυσπερέων ἀνθρώπων*, λ 305 -*έας* -*ους*. *πολυσπερέεσσι βροτοῖσι* invenitur etiam apud Quint. S. XIII, 339.

ποντοπόρος: Arg. 53 *νηΐ*, 1105 *νηῦς*. Saepius a. H. de nave, ut Α 439, ξ 295. Idem versus finis qui Arg. 1105 invenitur μ 69, ν 95. 161, ξ 339.

Ῥωγαλέος: Arg. 404 *στιβάδεσσιν*; „lacer". A. H. non nisi de vestimentis dicitur: Β 417 *χιτῶνα*, ν 435, ξ 343 *ῥάκος ἠδὲ χιτῶνα*, ν 438, ρ 198, σ 108 *πήρην*.

Ταναήκης: Arg. 1131 *Ἄλπεις*; „longe protensus". RLS *ταναήκεες*, VAΠΦ *τανυήκεες* exhibent. A. H. utraque forma invenitur: *ταναήκης* Η 77, Ψ 118, Ω 754, δ 257 (*χαλκῷ*); *τανυήκης*: Ξ 385, Π 473, κ 439, λ 231 (*ἄορ*), χ 443 (*ξίφεσιν*), Π 768* (*ὄζους*). Utrumque igitur epitheton de rebus dicitur, quae protensam habent aciem. Quare illo Argonauticorum loco non nisi codicum auctoritate diiudicari potest, utra lectio sit

vetustior, probaturque mihi *ταναήκεες*, quod tres libri melioris familiae exhibent.

τανύφλοιος: Arg. 173 *ἐλάτῃσιν*, 610 *ἐλάτῃ*. A. H. uno loco invenitur: *Π* 767 *κράνειαν*.

τανύφυλλος: Arg. 593 *ἐλαίης*. Eiusdem arboris epitheton a. H.: *ν* 102. 346, *ψ* 190. 195.

τερπικέραυνος: Arg. 428 *Δία*. Idem versus finis *π* 232; aliae formae aliis locis Homericis.

τερψίμβροτος: Arg. 1052 *ἠώς*. Semel a. H.: *μ* 269* *τ. ἠελίοιο*, ubi codices inter *τερψιμβρότου* et *φαεσιμβρότου* discrepant; *τερψιμβρότου ἠελίοιο* invenitur etiam hymn. hom. in Apoll. I, 411.

τετράγυος: Arg. 874 *αὔλακι* [codd. *τετραγύον*, emend. Ruhnk.]. Cf. *η* 113 *ὄρχατος* et *σ* 374, ubi nullum substantivum adicitur.

τριγλώχιν: Arg. 643 *οἰστούς*, „tricuspis", 1257 *νῆσον*, „tres angulos habens". Sagittae epitheton etiam *E* 393, *Λ* 507; de insula usurpat etiam Apoll. Rh. IV, 310.

Ὑγρός: Arg. 1106 *κέλευθα* de mari, ut *γ* 71, *δ* 842, *ι* 252, *ο* 474. Arg. 319 *ἔλαιον*, ut *Ψ* 281, *ζ* 79. 215, *η* 107.

Χειμέριος: Arg. 500 *ἀέλλαις* [LR *ἀέλλαις*, VS*ΑΠΦ* *ἀήταις*]. Cf. *χειμέριαι ἄελλαι* *B* 294, *νιφάδεσσιν* *Γ* 222, *ἤματι* *M* 279, *ὕδωρ* *Ψ* 420, *ὥρῃ* *ε* 485.

χρυσάωρ: Arg. 141 *Φοίβῳ*. Apollinis epitheton etiam *E* 509, *O* 256; sed secundae declinationis formae *χρυσαόρου* et *χρυσάορον* adhibentur. Cf. autem Hesiod. Opp. 771 et hymn. hom. in Apoll. I, 123 (*χρυσάορα*).

Ὠκύαλος: Arg. 473 *νηῦν*. Navis epitheton etiam *O* 705, *μ* 182, *ο* 473.

ὠκύπους: Arg. 306 *ἵπποις ὠκυπόδεσσιν*. In Iliade saepius equorum epitheton, ut *B* 383, in Odyssea duobus locis *σ* 263, *ψ* 245 invenitur.

Hunc magnum hemistichiorum locutionum vocabulorum Homericorum numerum qui consideraverit, Argonauticorum scriptorem diligentissime Homerum legisse non negabit. Notandum etiam est, pleraque eum epitheta eadem vi, de iisdem rebus

atque Homerum adhibuisse, cum recentissimi epici, imprimis Nonnus, vel maxime epithetis vehementer abusi sint.[1]) Significationibus ab Homericis prorsus diversis usurpantur *πλησίστιος* et *ἀρηΐφατος*; de *ἀνάπνυστος* autem hoc mihi non videtur. Neque permulta sunt verba, quae in Homeri carminibus non nisi uno duobusve locis inveniuntur, cum recentiorum epicorum orationis proprium sit, quod talia potissimum ex Homero desumpserunt. A prosodia Homerica in una voce *ἑανός* recedit noster poeta. Atque haec quidem diligens Homeri imitatio fortasse veteriores philologos, qui de hoc carmine scripserunt, adduxit, ut aetatem ei tam vetustam vindicarent[2]), nimis neglectis iis, quae spuriae dictionis propria singulariaque in eo reperiuntur.

Cap. II.

De imitatione posteriorum epicorum.

§ 1. Hesiodus.

Hesiodum, poetam apud recentiores epicos multo minus notum cultumque, quam Homerum, a Pseudo-Orpheo lectum esse clare elucet e descriptione Macrobiorum, in qua Argonauticorum scriptor Hesiodeam illam de hominibus aureae aetatis narrationem paene iisdem verbis expressit.

Cf. Hesiod. Opp. 112—119	Arg. 1112—1123
Ὥστε θεοὶ ἔζωον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες	*Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζώουσ' ἐνιαυτούς,*
νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀιζύος, οὐδέ τι δειλὸν	*δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων*[3])

[1]) Cf. Kreutz, de differentia orationis Homericae et posteriorum epicorum, maxime Nonni in significatione epithetorum. diss. Regimont. 1863. Bintz, de usu et significatione adiectivorum epicorum apud Nonnum Panopolitanum. diss. Hal. 1865.

[2]) Mirum est, etiam Ruhnkenium, virum summi acuminis, tam perverse hac in re iudicasse. Cf. epist. crit. II p. 264: „orationis forma Homericam refert, sic tamen, ut pauca(!) singularia in ea notentur.“

[3]) *ἑκατονταετήρων* codicum lectio a Wielio recte defensa; Hermannus *ἑκατονταετήρους*. Cf. cap. III[a] sub voce *ἑκατονταέτηρος*.

γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὅμοιοι
τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἔσθλα δὲ πάντα
τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερεν ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτη, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.

πληθούσης ἥβης[1]) χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
αὐτὰρ ἐπὴν ἥβης τὸ πεπρωμένον ἐξανύσωσιν,
ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτου μάρπτουσι τελευτήν.
Οὐδ' ἄρα τοῖσι μέλει βίοτος καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
ποίαις δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φορβὰ νέμονται
ἕρσῃ ὑπ' ἀμβροσίῃ θεῖον ποτὸν ἐξαρύοντες,
πάντες ὁμῶς στίλβοντες ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
Μειλιχίη δέ οἱ αἰὲν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνη
παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν, ἐπιφροσύνη[2]) δὲ νόοιο
αἴσιμά τε ῥέζειν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.

Vides, ea, quae de hominibus aureae aetatis dicat Hesiodus, non eodem ordine praedicare de Macrobiis nostrum poetam, sed nullam maiorem virtutem illis hominibus ascriptam occurrere apud alterum poetam, quae desit apud alterum. Notandum etiam est, Hesiodeum illud *κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων* (v.115), quod omnes virtutes quasi complectitur, iisdem paene verbis a nostro poeta receptum esse (Arg. 1114 *χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων*), ut vel ex uno illo imitatio Hesiodi concludi possit. Quae confirmatur aliis hemistichiis et vocabulis ex Hesiodo desumptis. Atque hemistichia quidem haec sunt.

γλαυκώπιδι Τριτογενείῃ Arg. 494. Apud Homerum et *γλαυκῶπις* ut Minervae epitheton frequenter usurpatur, et *Τριτογένεια* quattuor locis (*Δ* 515, *Θ* 39, *X* 103, *γ* 378) eadem dea appellatur; sed ambo epitheta coniuncta occurrunt primum apud Hesiodum: Theog. 895 *γλαυκώπιδα Τριτογένειαν*.

ἓξ γὰρ χεῖρες ἑκάστῳ ἀπ' ὤμων αἴσσοντο Arg. 519

---

[1]) *ἥβης* recte, ut mihi videtur, Wielius; codd. et Herm. *μήνης*; etiam in sequente versu pro tradito *μήνης* Wielius *ἥβης* restituit; Schneiderus et Hermannus *μῆκος*.

[2]) Codd. *ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο*, Herm. *ἐπεὶ φρεσὶν οἶδαν ἑοῖσιν*, Wielius *εὐφροσύνη τε νόοιο*, melius Abelius, sic, ut scripsi.

de Arctoeorum montium incolis gigantibus similibus dicitur. Imitatio haec est sine dubio versus Hesiodei (Theog. 150): *τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο,* qui ad gigantes ipsos pertinet. Sex bracchia, non centum, noster poeta illis hominibus vindicat, ut Apoll. Rh. I, 944: *ἓξ γὰρ ἑκάστῳ χεῖρες ὑπέρβιοι ἠερέθονται.*

ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ Arg. 38. Idem Hesiod. Opp. 822. Similiter Theog. 871 *θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.* Simplex *μέγ' ὄνειαρ* iam *δ* 444 invenitur.

Voces autem has censeo ex Hesiodo sumpta esse.

εὐρυβίης: Arg. 341 *Τρίτωνα,* 1267 *Πηλῆα.* Cf. Theog. 931 *Τρίτων εὐρυβίης* et Theog. 239 *Εὐρυβίην,* nomen proprium dei alicuius marini. Tritonis epitheton est etiam Apoll. Rh. IV, 1552.

εὐρύστερνος: Arg. 425 *γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν.* Cf. Theog. 117 *γαῖ' ε.* Apud recentiores poetas cum aliis substantivis coniungi solet. Cf. Orph. Lith. 542 *Ἀτρυτώνη,* Christod. ecphr. 65 *Κυανοχαίτης.*

ἰδμοσύνη: Arg. 612 *ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσιν,* 1239 *Ὀρφέως ἰδμοσύνῃσιν.* Raro usurpatur haec vox. Apud antiquiores non exstare videtur nisi uno loco Hesiodeo: Theog. 377 *μετέπρεπεν ἰ.* Praeterea cf. Crinagoras app. Plan. 273,2, ubi singularem legimus. (Adiectivum *ἴδμων* iterum ac saepius apud Nonnum invenitur: cf. Paraphr. e. J. VII, 56 *τέχνῃ,* ibid. VIII, 143 *βουλῇ,* ibid. IV, 160 *ἴδμονες ὡράων.*)

ὀμβριμόθυμος[1]): Arg. 417 *Κενταύρων ὀ.* Cf. Theog. 140 *Ἄργην ὀ.* Etiam hymn. hom. VII, 2, ubi haec vox de Marte usurpatur, certe ex Hesiodi imitatione fluxit. *Ὄβριμος* Homerica vox est.

ὑπέροπλος: Arg. 666 *πυγμαχίης ὑ.,* 811 *ἠνορέην,* 1297 *μορφήν.* Quamquam huius adiectivi neutrum iam apud Homerum usurpatur (*O* 185 *ὑπ. ἔειπεν, P* 170 *ἔειπες*), tamen cum substantivo primus coniungit Hesiodus: Theog. 619 *ἠνορέην ὑ.,* ut Arg. 811; 516 *ἠνορέης,* 670 *βίην*: ut Hesiodi illam in nostro carmine esse imitationem apertum sit.

---

[1]) Sic, non forma *ὀβριμόθυμος* legitur in codd.

§ 2. Hymni Homerici.

Ex his quae desumpta esse admodum probabile sit, duo tantummodo in Argonauticis inveni.

Ῥέη λιπαροκρήδεμνος Arg. 628 altera est versus pars. Eodem modo versus finitur in hymn. hom. in Cer. 460. Epitheton *λιπαροκρήδεμνος* exstat iam uno loco Homerico *Σ* 382, ubi *Χάρις* sic dicitur. Praeterea Proserpinae epitheton est in hymn. h. in Cer. 25. 439.

ὀιζυροῖο πόνοιο Arg. 687. 940 versus finis est, ut in hymn. hom. in Diosc. (XXXII), 17. Vox *ὀιζυρός* saepius apud Homerum invenitur; exstat etiam *ὀιζυροῖο γόοιο* *ϑ* 540 in altera versus parte, ibique cod. *M* (secundum Larochium) *πόνοιο* exhibet — quod quidem huic loco non aptum est —: ut dubites, utrum Argonauticorum scriptor illum hymnorum locum imitatus sit an exemplar carminum Homericorum habuerit, quod ex eadem recensione qua codex *M* fluxerit.

Nullum igitur horum exemplorum eiusmodi est, ut ex eo pro certo effici possit, nostro poetae hymnos Homericos notos fuisse.[1])

Etiam de voce *ῥοδόπηχυς* (Arg. 160 *Ἀλϑαίη,* 1322 *Ἀρήτη*) incertum est, utrum ex Hesiodo fluxerit (Theog. 247 *Εὐνείκη,* ibid. 251 *Ἱππονόη*), an ex hymn. hom. in sol. (XXX) 6, ubi *ἠῶ ῥοδόπηχυν* legitur; prius probabilius est.

---

[1]) A. Ludwichius in commentatione, quam nuper edidit, „Streifzüge in entlegenere Gebiete der griechischen Litteraturgeschichte“ (Koenigsberger Studien t. I p. 63 sqq.) ex variis proprietatibus et ad narrandi genus et ad rem metricam pertinentibus, quae Argonauticis communes sunt cum hymn. hom. in Liberum (*Διόνυσος ἢ λῃσταί*), colligit, utrumque carmen, si non eiusdem poetae, ad certe ex eadem disciplina profectum esse. Quam sententiam probabilitatem quandam habere concedo; poetam nostrum illum hymnum legisse certe probari non potest.

Cetera propediem edentur in Diss. Hal. vol. IX.

VITA.

Natus sum Joannes Rosenboom Crefeldensis a. d. X. cal. Dec. a. h. s. LXVI, patre Guilielmo, qui ante hos tres annos praematura morte mihi ereptus est, matre Joanna e gente Hoever, quam adhuc superstitem esse valde gaudeo. Fidem profiteor catholicam. Primis litterarum elementis imbutus per novem annos gymnasium Crefeldense frequentavi, unde vere anni LXXXIV testimonio maturitatis instructus in universitatem Bonnensem me contuli studiis philologicis operam navaturus. Deinde autumno anni LXXXV almam Musarum sedem Halensem adii. Docuerunt me viri doctissimi clarissimi:

Bonnenses: Birlinger, Bischoff, Buecheler, Kekulé, Klein, Luebbert, Menzel, Usener, Wilmanns.

Halenses: Dittenberger, Gering, Haym, Hiller, Keil, Zacher.

Ad seminarium et proseminarium philologicum benigne me admiserunt Dittenberger, Hiller, Keil; in societatem me recepit Hiller, ut exercitationum theodiscarum particeps fierem, Burdachii Geringii Zacherique, ut philosophicarum, Haymii benevolentia mihi contigit.

Quibus omnibus viris illustrissimis optime de me meritis, imprimis Hillero, studiorum meorum fautori benevolentissimo, semper habebo gratiam quam maximam.